NETVOŘI A KRÁSKY

NEBEZPEČNÉ PŘÍBĚHY

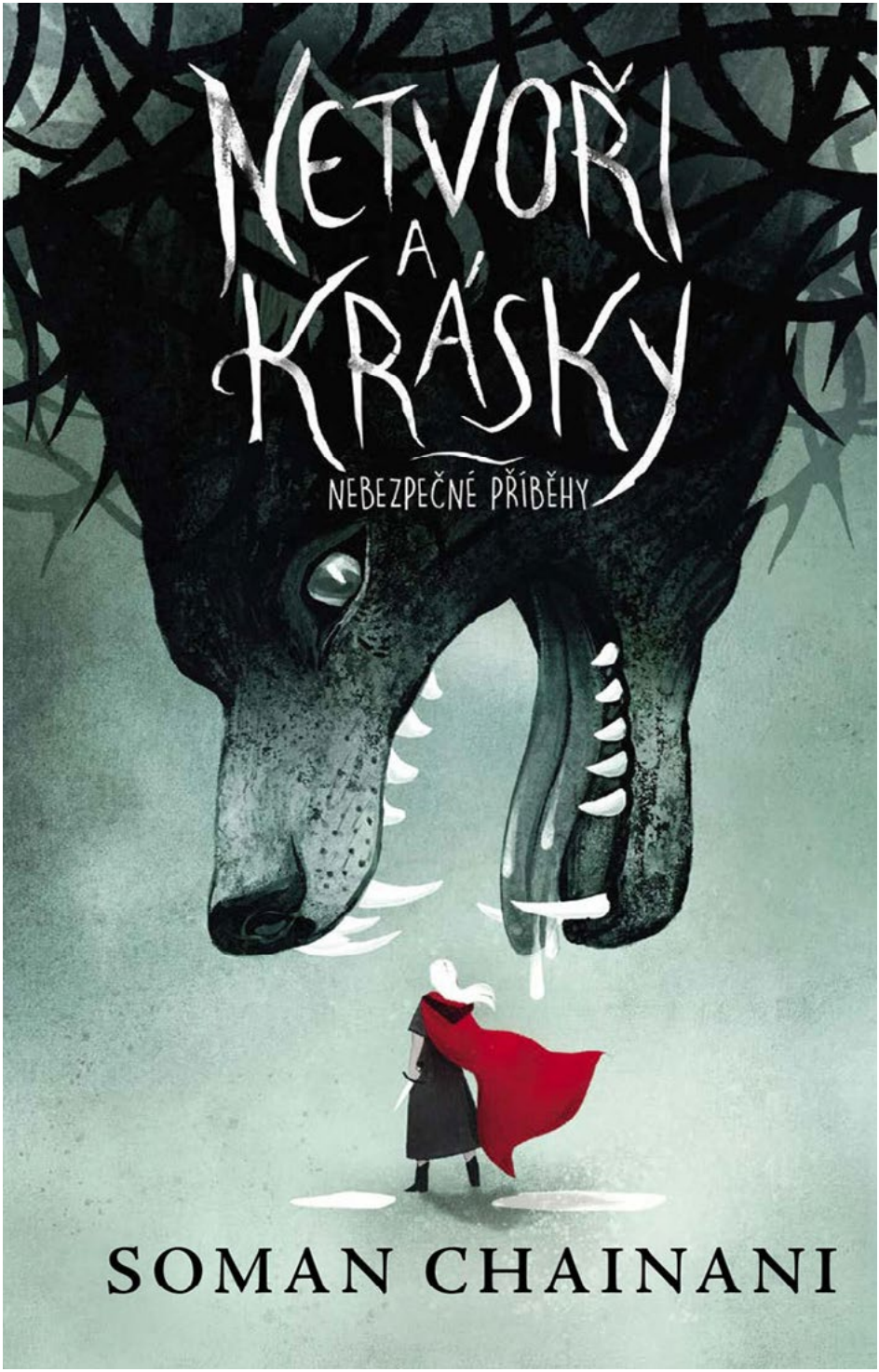

SOMAN CHAINANI

Netvoři a krásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Soman Chainani
Netvoři a krásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SOMAN CHAINANI

NETVOŘI A KRÁSKY

NEBEZPEČNÉ PŘÍBĚHY

ILUSTROVALA
JULIA IREDALEOVÁ

COO BOO

Pro Mariu Tatarovou,
která otevřela dveře...

O Červené Karkulce 8

O Sněhurce 28

O šípkové růži 58

O Locice 80

O Jackovi a fazolovém stonku 102

O Jeníčkovi a Mařence 136

Kráska a zvíře 170

O Modrovousovi 202

O Popelce 230

O malé mořské víle 262

O Rumpelníčkovi 278

Petr Pan 310

O ČERVENÉ KARKULCE

Prvního jarního dne vlci vždycky sežerou tu nejhezčí holku.

Předem dají městu znát, kterou si tentokrát vybrali, a poškrábou jí dveře nebo se vyčurají na schody. Nikdo vlky nevidí, jako si nikdo nikdy nevšimne rosy, než dopadne na trávu a zmáčí ji. Když se zima pomalu ztrácí, město omámené svody milosrdného jara podlehne naději, že je snad kletba konečně zlomená. Ale pak se stejně objeví znamení. Někdy celé týdny předtím, než vlci děvče sežerou, jindy jen pouhé dny, protože vlci se rozhodují o své kořisti, jak se to hodí jim. Jakmile si ale nějakou holku vyberou, je jejich a rodina ani samotná oběť už se z toho nevykroutí. Večer před prvním jarním dnem vlci hladově zavyjí a městečko nebohou dívku dostrká na okraj lesa a pošle ji do jejich náruče. Kdyby

to neudělalo, potkaly by ho horší věci než jen ztráta pěkné holky, i když nikdo pořádně neví, jaké přesně.

Brzy se z útrob lesa ozve druhé zavytí – tišší a nasycené. Znamená, že vlci se nažrali. Lidé odejdou domů a na dívku zapomenou. Je to cena, kterou musí zaplatit za svůj klid.

Jenže jaro číhá za rohem.

Další rok utekl jako voda.

Domy se třesou i přes sluneční opar a ve vzduchu visí sladký nepokoj květů. Matka s otcem sedí s popraskanými rty a roztřepenými nehty a dívají se, jak jejich dcera trhá od kosti poslední kousky masa a její zrzavé vlasy se máčejí ve šťávě na talíři. Když se narodila, nemysleli si, že s ní budou potíže. Měla ručičky a nožičky jako hůlčičky, prasečí pršáček a jako venkovanka opálenou pleť – kalný odraz jejích stvořitelů. Byli si jistí, že tahle holka jim zůstane. Jenže krása – podobně jako vlci – nepracuje podle lidského kalendáře, a tak v srdci matky pozvolna vyklíčilo semínko strachu, jak se pohled její dcery prohloubil do safírové modři, kůže se začala lesknout jako med a krk se protáhl do labutí elegance…

Přesto dívku škrábance po vlčích drápech na dveřích překvapí. Byla tak dlouho tuctová a její krása ji přepadla jako ošklivá a nevítaná nemoc. Nic si z ní nedělá, jako by to byla pouhá vrstva barvy, kterou může jen tak sloupnout. A teď musí kvůli takové maličkosti zemřít…

Pitomá zvířata.

Se strachem se ale neobtěžuje.

Na své straně má ctnost.

Sáhne na stůl po noži, kterým jí otec porcoval maso. Ocelové zoubky se vlhce zalesknou, když je prudkým pohybem utře a potřísní si svůj plášť s kapucí, který si upletla přesně pro tuto příležitost. Je rudý jako krev a zářivý jako oheň.

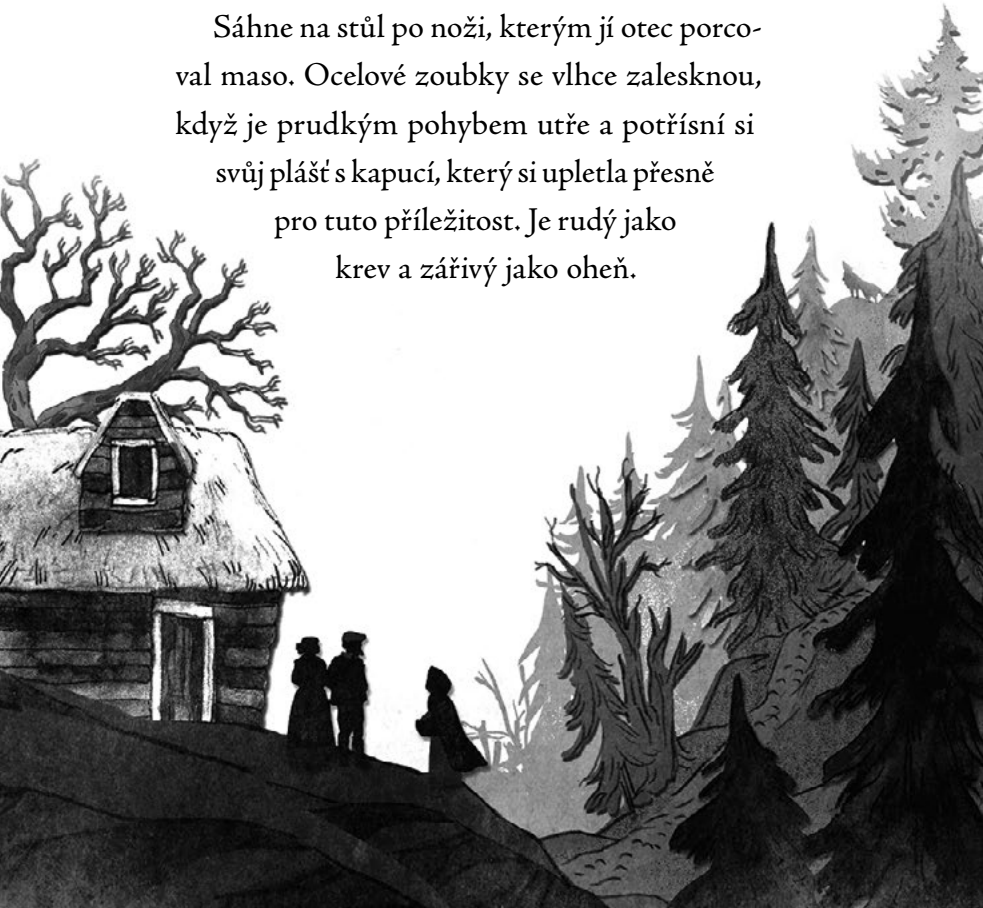

Když si ho vezme do lesa, jako by si sama říkala o sežrání. Ale před vlky se stejně nikdo neschová, tak ať se to aspoň odbude rychle.

Ruka s nožem jí ztěžkne.

Kam ho dát?

„Potřebuju košík pro babičku," oznámí.

Matka mlčí.

Otec se dál krmí.

„Babiččin domek leží za řekou," řekne děvče. „Dám vám vědět, až budu v bezpečí."

Matka vstane a se zatajeným dechem shání tvrdé housky, přezrálé ovoce a žluklý sýr. Otec po ní bleskne očima. Tolik jídla vyhodí, i když ví, že se její dcera snaží marně. Hádat se s ní ale nebude. Dnes ne. Kromě toho je mu jasné, že jeho dcera je stejně tvrdohlavá jako tchyně – ten typ ženy, která čeká košík s dárky i od hosta, který právě unikl vlčím tesákům.

Slunce se s posledním zábleskem vzteklého světla schová za obzor a zhasne jako plamen v sevřené dlani. Z lesa se ozve zavytí.

Poprvé se děvče bojí.

Až doteď si myslela, že je nějak přemůže. Člověk proti zvířeti. Dobro proti zlu.

Teprve jejich píseň v ní vzbudí pohnutí. Je v ní něco jako sebelítost. Jako by si ti vlci nemohli pomoct a jako otroci sloužili vlastní přirozenosti.

A co zmůže dobro proti posedlým?

Přesto však klidně vstoupí do lesního ticha.

Lidé z městečka ji doprovodí až k jeho okraji. Jsou tu všichni – do posledního muže, ženy i dítěte. Čekají a s rukama sepnutýma jako k modlitbě sledují, jak odchází. Jako by prosili za její duši.

Ve skutečnosti se tu ale shromáždili jen proto, aby jí zabránili utéct zpět.

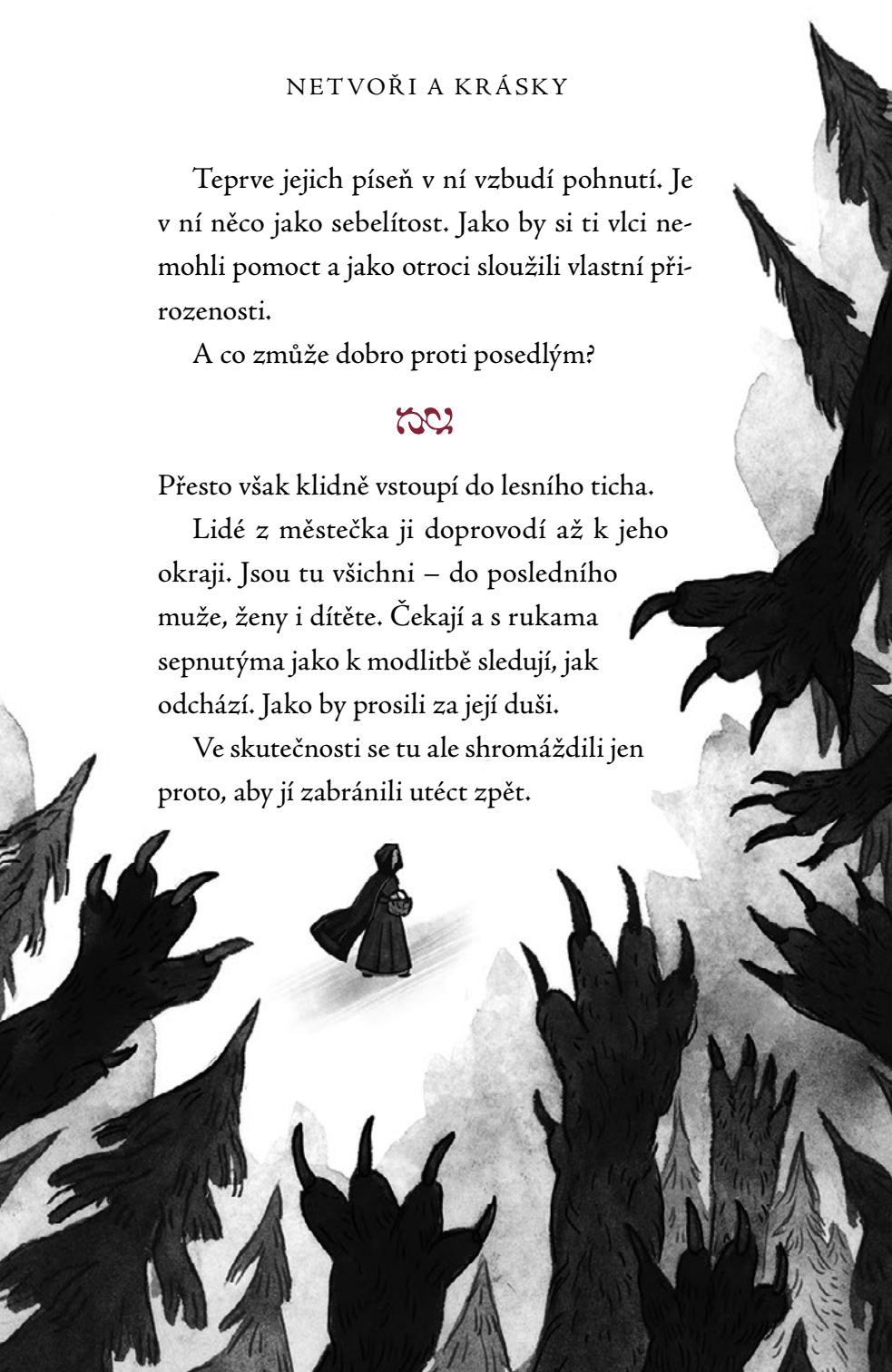

Pod jejími pantoflíčky zapraskají první suché větve, jak se jí před očima rozvine sotva znatelná stezka. Pěšinka dívek poslaných na smrt. Dobře si je pamatuje. Narodily se krásné, a tak byly už od začátku poznamenané. Kradly se po městě jako zlodějky a vyhýbaly se pohledům sousedů, kteří je nakonec obětují. Všechny tyto sestry to věděly daleko dřív, než si pro ně vlci přišli. Věděly, že jsou maso.

Stezka se zužuje a o oblečení se jí zachytávají větve, jako by se po ní sápaly. Na nikam nevedoucí cesty už je zvyklá. U nich v městečku netrpí jen krásky. I ostatní dívky poznamenalo vlčí řádění. Ty, které nebyly vybrány.

Kluci se jimi přehrabují jako zbytky na talíři. To proto po nich každá, která se nakonec vdá, bez řečí uklízí. Takové dívky mají štěstí, že přežily, což jim manželé vždycky rádi chrochtavě, vrčivě předhodí. Štěstí, že jejich krása není hodna krvelačných bestií. Její matka byla taky jednou z nich – z těch, co vlkům od tlamy odpadly. Viděla to otci ve tváři. Všichni místní muži prožili své životy v touze po jediné dívce, kterou nemohli mít. Po té, která skončila v hla-

dových chřtánech. A oni se teď museli spokojit jen s druhou nejlepší. To proto její otec nikdy nebyl šťastný. Kdyby si ji samotnou nevybrali vlci, asi by se nakonec taky vdala za nějakého věčně nabručeného nešťastníka.

To se teď ale nestane.

Ať už ji v příštích chvílích čeká cokoli, změní jí to život.

Jenže každá změna něco stojí.

Žádá si procházku po samotné hranici života a smrti.

Nůž ještě leží schovaný v košíku. V očích se jí stříbrně zableskne. Jen ať si přijdou. A vlci jako na zavolanou vyklouznou ze tmy jako mlha a shromáždí se na konci pěšiny jako pluk beztvarých stínů, jako džinové přivolaní přáním. To jejich oči je ve tmě prozrazují – nemilosrdné žluté půlměsíce staré jako sám čas. Přehodí si přes hlavu červenou kapuci jako brnění, ucouvne a…

Polapí ji měsíční světlo, věčná lesní pochodeň.

Už krouží. Kluci v jezdeckých kalhotách z černé kůže s obnaženou hrudí a předloktími protkanými žílami. Na chvilku se jí zdá, že je to jen lest a že to nikdy nebyli vlci, jen kluci, kteří

si chtějí přisvojit holku. Holku, která bude běhat s jejich rebelskou smečkou. Princeznu pro vzpurné prince… Teď ale vidí jejich uslintané rty a cestičku chlupů na břiše. Cítí jejich divoké pižmo.

Tohle je ta potíž s vlky. Jsou úskoční. Mění podobu, jak se k nim člověk blíží. Nestačí jim vás zabít. Nejdřív si chtějí hrát.

„Vyber si," zavrčí jeden z nich s černou lebkou a dlouhými zuby. Jeho uslintaná slova v sobě skrývají něco jako plačtivou prosbu, poněkud neobvyklou.

Potom si všimne hladu v jeho očích. V očích všech ostatních.

A pochopí.

Musí si vybrat, který vlk ji sežere.

To je ta jejich hra.

Hraj ji s nimi, pomyslí si.

Přežití jí nezaručí odmítnutí se účastnit, ale výhra.

Dává si na čas, podrobně si každého z nich prohlíží, zatímco její ruka nenápadně sahá do košíku pro nůž. Očima těká nahoru a dolů po jejich hubených žebrech vyhladovělých tak, jako by se celý rok postili a čekali jen a jen na tuto

chvíli. Jeden je ale jiný. Vůdce smečky schovaný ve stínu se založenýma rukama a vypnutou hrudí. Ten očividně hlad nemá. Vlastně se tváří docela znuděně. S perlově bělostnou pletí a tmavými rozcuchanými kudrnami vypadá jako sám Amor, takže se mu tu krásou žádný nevyrovná. Postává tu, jako by věděl, že bude vybrán stejně jako jindy. Ale není v tom žádné dobývání, říkají jeho oči. Vidí ošklivé káčátko v jejím nitru, krásu, která nebyla vydobytá, ale jen tak náhodou nalezená. Určitě proto nebude tak dobře chutnat. „Vyber si někoho jiného," radí jí. On už je nasycen. Jeho slova jsou ale marná. Je samotným zosobněním krásy, a proto ví, že si dívka nakonec zvolí jeho.

A nemýlí se.

„Jděte," poručí ostatním.

Zakňučí, ale poslušně se stáhnou mezi stromy.

„Dorazí zbytky," řekne jí.

Teď spolu osaměli. Změří si ji od hlavy až k patě.

Chladné žluté oči se rozpálí dozlatova. Jeho bledé tváře zrůžoví. Když už tu nejsou ostatní, znovu si ji prohlíží. Stojí rovně jako svíčka a ze rtů mu kapou sliny.

Potom si všimne její ruky v košíku.

Ona sevře nůž.

Buď ho zatím neviděl, nebo ho to neděsí.

„Posluž si," pobídne ji, „a sněz si tu svoji svačinku, ať nabereš trochu sádla. Budeš lahodnější."

„To je pro sestru," odpoví dívka. „Žije na druhé straně řeky s babičkou."

Vlk zastříhá ušima.

„Za řekou už není naše loviště. Tamní holky neznám," přizná. „Počítám, že jsou jen kost a kůže."

„Mýlíš se," povzdychne si děvče. „Moje sestra je daleko krásnější než já."

Růž na vlkově tváři se rozšíří. „Mladší, nebo starší?"

„Mladší."

„Za řekou? A kde?"

„To ti tak řeknu," uchichtne se dívka.

Vlk skočí a popadne ji za krk. „Kde bydlí ta tvoje babička? Řekni!" Oči má podlité krví a u úst pěnu. *„Řekni!"*

„Nebo co? Nebo mě sežereš?" zeptá se neohroženě dívka. „To přece stejně uděláš."

Zvedne ji ze země nad svoje uslintané čelisti, jako by ji chtěl spolknout jediným chramstnutím. Jenže kvůli *ní* tomu vlkovi sliny netečou.

„Řekni mi to a já tě pustím."

Zamyslí se. „A tvoji kamarádi?"

„Půjdou za mnou. Ty se vrátíš domů za maminkou a tatínkem. A teď mi to řekni, než si to rozmyslím."

Děvče se zarazí. „Vlci lžou."

„Holky, které si moc věří, taky," zavrčí vlk a zaboří jí drápy do krku. „Třeba sis to jen vymyslela, abych tě pustil."

Po krku jí teče teplá krev. Jejího věznitele to ale nezastaví. Nezastaví ho nic. Přinutí ji prozradit mu, kde bydlí babička se sestrou, i kdyby ji měl mučit.

„Jdi podél východního břehu řeky," zašeptá, „najdeš tam vrbový háj. Přejdi jím na druhou stranu a uvidíš v soutěsce chaloupku."

Vlk ji pustí, klesne na čtyři a před očima děvčete zarůstá hustou srstí. Z jeho slov už zůstalo jen horké zasyčení. „Pokud tam nebude, najdu si tě a roztrhám. Mámu s tátou taky."

Škrábne dívku drápem do obličeje, aby ji navždy poznamenal a zohavil.

Potom se dá do běhu.

Lesem se rozezní kroky překvapené vlčí smečky následující svého vůdce.

Úleva.

Ještě ji celou zalévá, když spěchá pryč. Ne snad proto, že je volná, ale proto, že už není krásná, když se jí teď po tváři táhne šrám po drápu – znamení dívky, která sešla z cesty. Představuje si, jak se asi budou tvářit její rodiče, až se vrátí domů. Nejdřív budou mít radost, která ale brzy přeroste v lítost. Kdo by taky chtěl doma takovou holku, oběť poslanou odevzdaným městem, která má ale příliš tvrdou hlavu na to, aby se své roli podvolila?

Darebnice, budou si šeptat. Porušila pravidla. Ještě aby nám tou svojí rebelií nakazila

ostatní děvčata. Ne, ne, ne. To ať ji radši sežerou vlci. I její rodiče by souhlasili.

Jenže za nimi ona nemíří. Kdepak.

Babiččin dům leží jen kousek cesty na západ. Vlci jsou rychlejší, ale poslala je na východ kolem řeky, což jim trochu času přece jen zabere. Vklouzne do temnoty mezi stromy, ale její strach je pryč. Nespěchá a obdivuje se lesu: rozeklaným větvím, měkkému podrostu, třpytivým drahokamům očí ve tmě. Rudí hadi zvedají hlavy, když se kolem nich proplíží dívka v plášti červeném jako krev. Vlkům nestačí vládnout království, do něhož se narodili, pomyslí si. Chtějí víc. Chtějí utrpení nevinných. Omamný pocit, že mají na něco nárok. Touží schvátit něco, co nikdy nebylo pro ně.

Opatrně, pokárá se, když zjistí, že zpomaluje. Vyhladovělý muž se pohybuje rychleji, než by holka řekla. Brzy zaslechne zurčení vody. Řeka ji jemně plácá do kotníků, jak se brodí mělčinami v jejím korytě, a rybky jí hravě potahují za lem pláště.

Vydá se hájkem ořešáků a polem kapradin na červenými travinami porostlou mýtinku u sta-

ré dřevěné chalupy se dvěma okny. V měsíčním světle září jako dvě oči a krokve porostlé šedivým mechem zase připomínají srst. U babičky byla dívka jen několikrát a naposledy před hodně dlouhou dobou, přesto si pamatuje cestu podobně jako kočka, která také vždycky bez váhání zamíří k domovu.

Ťuk, ťuk.

Zaklepe raději tiše pro případ, že by tu vlci měli svoje zvědy.

Ťuk, ťuk.

Dveře se otevřou a v nich se objeví jako švestka svrasklá tvář a na krátko oškubané slámové vlasy. Pod okem má babička tlustou jizvu a ústa zkroucená do nepřátelského šklebu. Pohledem sklouzne po vnučce a opatrně jí očichá ránu na líčku.

„Pojď dál," řekne nakonec.

Sleduj uslintanou stopu vrbovým hájem.

Kroužek vlků obklíčí dům, nahrbí záda, vycení zuby a těší se na zbytky slíbené jejich vůdcem. Jsou unavení a ještě truchlí za jídlem, které

nechali běžet domů. Vzbouřili by se, kdyby na to ovšem měli páteř.

Vůdce smečky nikam nespěchá, pomalu vstává na dvě tlapy, setřásá ze sebe prach a špínu a jeho srst zvolna ustupuje. Marnivě si učísne amorkovské kudrny a vydá se ke dveřím jako dokonale vychovaná návštěva.

Už je otevřeno.

Lehkým krokem vejde. Jeho bledá, zarostlá chodidla křísnou o dřevo podlahy. Většinou se o svoji večeři tak snažit nemusí. A taky nechodí po dvou. Přesto ho to baví. Tohle předstírání, že je krotký.

Oheň opatrně osvětluje světnici a plive na něho jiskry. Prsk, prsk, prsk. Dům je to starý a zatuchlý – nic, co by stálo za pozornost. V koutě staré hrubé koště. Rozhašené kukačkové hodiny. Deka položená na hromádce něčeho v houpacím křesle. Prázdný košík na stole. Kolem pár drobků sýra.

Jen v posteli v rohu leží něco čerstvého a šťavnatého – postava zahalená v mléčně bílém rouše.

„Kdo to je?“ zeptá se.

„Tvůj princ," odpoví vlk.

„Pojď blíž."

Poslechne ji a na rtech se mu zaleskne hladová slina.

„Proč máš takovou vrásčitou kůži?" podiví se vlk.

„Je to jen kouzlo. Jak lépe bych ochránila své mládí a krásu? Pojď blíž."

„A proč máš takové zakalené oči?" ptá se teď dál vlk.

„Abych lépe viděla do princovy duše. Pojď blíž."

„Proč máš takové seschlé rty?" nevychází z údivu vlk.

„Abych tě mohla lépe políbit a zlomit to ošklivé kouzlo."

Závoj spadne a chlapec políbí vrásčité rty stařeny, aby se konečně dočkal své sladké odměny.

Jenže žádné kouzlo nepomíjí.

Místo toho zachrastí staré kosti a babice se mu chechtá do tváře. Směje se, směje a směje. Vidí, kdo před ní opravdu stojí. Jen neschopné zvíře.

Oči mu zhrubnou. Vlk vycení zuby.

Maska zahanbeného chlapce.

Stařena dobře ví, co to znamená. Bude zabíjet a zabíjet, dokud se nenasytí. Dokud opilý všemi těmi vraždami nezapomene, co spáchal. Jen skok a je na posteli, z hladké kůže vyraší srst a z chlapce se stává vlk…

Měl se podívat na to houpací křeslo!

Nůž se mu zaboří do srdce. Šokovaně se otočí a zírá rovnou do tváře dívky v plášti tak červeném jako jeho krev. Je ještě krásnější, než si ji pamatuje.

Jeho výkřik do stavení přivolá ostatní vlky, ale ti jsou příliš vyhladovělí na to, aby bojovali. Babička je vyplácí pometlem: prásk, prásk, prásk.

Společně ti podivní proměnění chlapci padnou a zavyjí v smrtelné agonii.

Ale triumf a tragédie často znějí podobně.

Někde daleko za lesem se sousedé vydali k domovu v přesvědčení, že jejich oběť byla vlky přijata.

Každý rok si vetřelci z lesa vyberou jednu dívku a označí její dveře škrábanci.

Prvního jarního dne zaslechne vlčí volání. Sousedé ji odvedou do lesa. Rozloučí se s matkou a otcem, celá roztřesená zmizí mezi stromy a vydá se po pěšince, jak jí nakázali.

Jenže na jejím konci už žádní vlci nečekají.

Místo toho tam najde dům plný holek, jako je ona sama.

Krásek, které nechaly svoji krásu za sebou.

Stařena je přivede ke stolu a všechny se vezmou za ruce jako skutečná smečka.

Potom se stařena zazubí zpod rudé kapuce.

I ona kdysi byla taková.

Společně zvednou hlavu a sborem zavyjí.

O SNĚHURCE

Dívka se vdá za slabocha.

Říká jí ty správné věci v tu správnou dobu – princ, slibující šťastný život až navěky. Všichni vidí jen její kůži, jíž se liší od ostatních sličných panen té říše. Chovají se k ní jako ke kusu uhlí, jako by černá pleť byla nějaký hřích. Ale princ ji přesvědčí o její kráse. Najednou se cítí tak, jako ještě nikdy předtím. Když si ji s sebou odveze do hradu, přenese ji přes práh do své čisté bílé ložnice.

Jenže lidem se to nezdá a princově otci také ne. Proč si jeho syn musí brát zrovna *takovou*, když může mít tolik jiných děvčat? Všichni si svoji nevraživost ale nechávají pro sebe, aby nebyli nezdvořilí.

Přinejmenším do chvíle, než král vydechne naposled.

Teď žezlo převezme princ a z jeho princezny je rázem královna. Lidu se to pranic nezamlouvá.

Ať se snaží, jak se snaží, nenávistné jazyky na uzdě dlouho neudrží. Mladý král cítí jejich jed. Cítí ho i královna, ale její muž si všechny ty řeči bere k srdci. Láska je jeho privilegium, a tak není zvyklý o ni bojovat. Proto to nedělá. Místo toho se královny straní a toulá se po království s ženami světlejšími než jeho choť.

To jeho lid trochu uklidní.

Uprostřed osamělé tuhé zimy sedí královna u okna, šije a dívá se, jak na kraj padá panovačná, dusivá pokrývka bělostných vloček. Na římsu se posadí vrána a sníh se do ní hned pustí a vybělí jí křídla, takže teď vypadá skoro jako holubice.

Kéž bych tak měla aspoň děťátko, pomyslí si královna. Někoho, koho bych mohla milovat. Bílé jako sníh, rudé jako krev a černé jako vrána.

Políbí vránu na římse, aby své přání zpečetila.

Brzy poté přivede na svět děvčátko s kůží černou jako vraní peří, ústy rudými jako krev a bělmy očí jasnými jako sníh.

Pojmenuje ji Sněhurka a šťastně se rozesměje.

Ach, jak moc miluje to miminko stvořené přesně tak, jak si přála! Nevadí jí ani to, že se král k dcerušce chová nepřátelsky, protože mu nic v jejím vzhledu nepřipomíná sebe samotného.

I poddaní se na děvče dívají jako na prokletí. Královna si ho drží pěkně ve své blízkosti a hlídá ho jako vzácný drahokam, protože jedině ona ho může naučit, co je to být milovaná.

Jenomže na královnu padne těžká nemoc tak, jako kdysi vločky na vránu, a do konce zimy její život zhasne docela.

Netrvá ani rok a král se ožení znovu. Jeho choť má tváře jako mléko, záplavu kaštanových vlasů a oči zlověstné jako past na medvěda.

Tahle královna Sněhurku ráda nemá. Vidí v ní černou skvrnu královské rodiny, a tak ji raději pošle uklízet hrad. Ne že by Sněhurčina macecha sama toužila po nějakém vlastním dítěti – takové mrně by jen odvedlo pozornost od jejího zářivého já. Místo toho jí společnost dělá kouzelné zrcadlo na stěně prostorné komnaty plné ozvěn. Každé ráno před ním stane a ptá se:

Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější?

A zrcadlo pokaždé poslušně odpoví:

Jen ty, paní má.

Královniny rysy změknou, do tváří se jí nahrne barva a její hruď klesne úlevným výdechem.

Tomu pocitu pak říká štěstí, protože pravda a to, co chce slyšet, jsou na chvíli jedním.

Sněhurka roste do krásy, i když ji schovávají na záchodech a v kuchyních a pod vrstvami bílé mouky a prachu. Její macecha už na ni dávno zapomněla – stačilo, že té holce ukázala, kam patří. Pak se ale jednoho dne zadívá královna do zrcadla s otázkou:

Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější?

A zrcadlo odvětí:

Jsi krásná, paní má, však na světě i v zemi zdejší Sněhurka je nejkrásnější!

Královna si nejdřív nevěřícně odfrkne. Někdo jako Sněhurka… a krásná? Pak si ale vzpomene, že zrcadlo celá léta tvrdilo, že nejkrásnější je ona sama. Pokud tehdy nelhalo, nelže ani teď. Nikoho jiného v celém království by taková věc samozřejmě v životě nenapadla. Že by byla nějaká Sněhurka krásnější než sama královna? Pche!

Krása má v tomto světě jasně daná pravidla. Co když je ale Sněhurka porušila? Co když ostatní lidé také nakonec uvidí, co už zrcadlo ví?

Od té chvíle nenávidí královna svoji nevlastní dceru ještě víc než dříve. Nakládá jí dvakrát tolik práce než dřív, spát ji posílá do kumbálu a peskuje muže, když dcerušce věnuje byť jen jediný pohled navíc. Maceše to ale pořád nestačí. Čím víc Sněhurku utlačuje, tím větší nenávist a závist jí klíčí v nitru, jako by její srdce už dávno vědělo něco, co její hlavě ještě nedošlo. Jako by tvrdohlavě popírala zákon vyšší než svůj vlastní. Ta holka je jí trnem v oku. Královna nenachází pokoje ve dne ani v noci.

Léto ponoří palác do skleníkového vedra, v němž květy královniny nenávisti bují jako po dešti a vystrkují ostré trny. Už nestačí, že je Sněhurka uklizená mezi služebnictvem a otročí – nádavkem dostává ještě kopance a posměšky, které ji ponoukají ke vzpouře, jako muchomůrka láká mouchy. Zatím ale dívka drží jazyk za zuby. Už dobře poznala, kdo je jejím úhlavním nepřítelem. Takový člověk využije každé záminky, aby objekt své nenávisti sprovodil ze

světa. Dokud ještě dýchá, upíjí mu energii. Teď už není cesty zpět: osud je spojil, čím víc jedna z nich sílí, tím víc ta druhá slábne. A Sněhurka sílí každým dnem.

Zrcadlo to jen potvrzuje.

Sněhurka je nejkrásnější!

Znovu a znovu. Pořád dokola.

Královna už chápe. Tu holku nelze porazit.

Musí ji zabít.

Dá si zavolat myslivce.

„Vezmi tu holku do lesa," přikazuje královna. „A až ji zabiješ, dones mi její plíce a játra."

Myslivec se s ní nehádá. Má ženu a doma dva hladové krky – a královna mu jistě dobře zaplatí.

Když ale zavede Sněhurku do lesa, dívka mu neutíká. Nepláče ani tehdy, když na ni vytáhne nůž a napřáhne ruku k ráně. Místo toho se mu dívá zpříma od očí a zeptá se: „Ale proč?"

Nikdo se ho nikdy na nic takového nezeptal. Většina těch, co mají zemřít, utíká, aby si zachránila život, jako by skutečně byli vinni.

Myslivci klesne ruka.